

Na poparcie skargi skarżący podnosi szereg zarzutów, opartych w szczególności na niezgodności z prawem co do formy zaskarżonego aktu Parlamentu, jego rzekomej niezgodności z ogólnymi zasadami prawa, jak zasada bezpieczeństwa prawnego i zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań, a także rzekomych uchybień proceduralnych przy jego przyjmowaniu. Twierdzi również, że zaskarżony akt jest sprzeczny z utrwaloną praktyką komisji ds. prawnych Parlamentu w zakresie swobody wypowiedzi i *fumus persecutionis* oraz że narusza on niezależność postępowania, poprzez zaprzeczenie, iż w trakcie wspomnianej konferencji prasowej wypowiadał się w ramach swojej krajowej i europejskiej działalności politycznej.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2006 r. — Cofira SAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/06)

(2006/C 86/74)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Cofira SAC (Rousset Cedex, Francja) [Przedstawiciele: avvocati Girolamo Addressi, Leonilda Mari i Daniella Magurno]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- unieważnienie kary nałożonej na Cofira SAC;
- nałożenie kary solidarnie na wszystkie spółki powstałe w rezultacie podziału Cofira Sepso;
- obniżenie kwoty kary;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że pewne przedsiębiorstwa, między innymi skarżący, w okresie pomiędzy dniem 24 marca 1982 r. a dniem 26 czerwca 2002 r. naruszyły wspólnotowe reguły konkurencji, uczestnicząc w porozumieniach i uzgodnionych praktykach w sektorze plastikowych worków przemysłowych w Belgii, Niemczech, Hiszpanii, Luksemburgu i Niderlandach. Zdaniem pozwanej naruszenia te polegały na ustalaniu cen, ustalaniu wspólnych modeli określania cen, podziale rynków oraz kontyngentów sprzedaży,

przydzielaniu klientów, negocjacji i zamówień, uzgodnionym składaniu ofert w przetargach oraz wymianie indywidualnych informacji.

Na poparcie swych żądań skarżący podnosi w pierwszej kolejności, że nie może ona być adresatem tej decyzji.

W tym względzie przypomina ona, że w dniu 27 listopada 2003 r. spółka COFIRA SEPSO — która wraz z innymi przedsiębiorstwami stanowiła przedmiot dochodzenia — została podzielona na trzy spółki, wśród których znajdowała się skarżący. COFIRA SAC została zatem utworzona dopiero po zaistnieniu okoliczności będących przedmiotem nałożonej przez Komisję kary.

Zaskarżona decyzja nie wskazuje także przyczyn, dla których kara została nałożona jedynie na skarżącą, podczas gdy odpowiedzialność za zarzucane naruszenie powinny ponieść wszystkie inne spółki powstałe w rezultacie podziału COFIRA SEPSO.

Decyzja nie wskazuje także parametrów, którymi posłużyła się przy określaniu kwoty kary, biorąc pod uwagę, że kara była proporcjonalna do wielkości obrotów skarżącej w chwili, gdy miały miejsce okoliczności faktyczne leżące u podstaw postępowania, podczas gdy skarżący nie osiągała wtedy żadnych obrotów, ponieważ nie istniała.

Z drugiej strony, Komisja nie wskazuje okoliczności faktycznych, które leżały u podstaw naruszenia. Cała bowiem decyzja została oparta na założeniu, że spotkania przedstawicieli spółek spełniały w rzeczywistości przesłanki zachowania sprzecznego z art. 81 Traktatu oraz na założeniu, że te praktyki wywierały znaczący wpływ na konkurencję. Nawet jednak przyjmując wskazane przez Komisję okoliczności, skarżący twierdzi, że upłynął dotyczący ich pięcioletni termin przedawnienia.

Skarga wniesiona w dniu 14 lutego 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Hellenic Ventures

(Sprawa T-44/06)

(2006/C 86/75)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: Maria Patakia, Spyridon Chatzigiannis)

Strona pozwana: Hellenic Ventures S.A., Konstantinos Katsigiannis, Panagiotis Chronopoulos, Minas Patsouris, Nikolaos Poulakos oraz Robert Ceurvost

uwag urzędnika Komisji, który przeprowadził kontrolę na miejscu i który wyraził poważne wątpliwości dotyczące kwestii, czy inwestycje finansowane przez pozwaną spółkę odpowiadały kryteriom określonym w specyfikacji zamówienia.

Żądania strony skarżącej

— nakazanie, po pierwsze, pozwanej spółce oraz, po drugie, solidarnie z nią, pięciu pozostałym pozwany, zwrotu na rzecz Komisji całości kwoty zaliczki otrzymanej przez pozwaną spółkę od Wspólnoty, w wysokości albo 70 000 ECU, obecnie EUR, powiększonej o odsetki, które zgodnie z postanowieniami umowy do dnia 12 lutego 2006 r. włącznie wynoszą 103 423,54 ECU, obecnie EUR, albo w łącznej kwocie 171 939,18 ECU, obecnie EUR, powiększonej ponadto o odsetki wyliczone na podstawie umownej stawki w wysokości 1,5 % miesięcznie, albo w kwocie 34,52 ECU, obecnie EUR, za każdy dzień opóźnienia, za okres od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia dokonania całkowitej zapłaty zadłużenia przez pozwanych;

— solidarne obciążenie pozwanych wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję, włączywszy w to wynagrodzenie biorących udział w sprawie adwokatów.

Mimo wielokrotnych wezwań do wykonania zobowiązania, pozwana spółka nie zwróciła żądanej kwoty.

Niniejszą skargą Komisja dochodzi zapłaty powołanej wyżej należnej kwoty wraz z odsetkami.

(¹) Dz.U. C 306, z 1.12.1988, str. 12.

Skarga wniesiona w dniu 13 lutego 2006 r. — Reliance Industries przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-45/06)

(2006/C 86/76)

Język postępowania: angielski

Zarzuty i główne argumenty

Wspólnota Europejska, reprezentowana przez Komisję Europejską, zawarła z pozwaną spółką, której pozostali pozwani są akcjonariuszami i członkami zarządu lub dyrektorami, kontrakt zatytułowany „Seed Fund 601”, w ramach „Działania pilotażowego na rzecz tworzenia i rozwoju funduszy kapitału zalążkowego (seed capital)” (¹).

W ramach tego kontraktu Komisja zobowiązała się do przyznania pozwanej spółce pomocy finansowej, w formie zaliczki zwrotnej, do maksymalnej wysokości 350 000 ECU. Zaliczka ta miała pokryć maksymalnie 50 % kosztów operacyjnych, które pozwana spółka miałaby ponieść w ramach jej działalności jako funduszu kapitałowo — inwestycyjnego przeznaczanego na rozpoczęcie działalności w Grecji. Z tego tytułu Komisja wypłaciła pozwanej spółce pierwszą roczną zaliczkę w kwocie 70 000 ECU.

Pismem z dnia 16 czerwca 1994 r. Komisja poinformowała pozwaną o wypowiedzeniu umowy i wezwała ją do zwrotu kwoty 70 000 ECU powiększonej o odsetki. Pismem z dnia 19 września 1994 r. Komisja zawiadomiła, że powyższa decyzja spowodowana była odmową pozwanej spółki poddania się szczegółowej kontroli rewidentów służb kontroli finansowej Komisji, z naruszeniem art. 8.1.kontraktu. Komisja uznała, że kontrola taka była niezbędna w świetle

Strony

Strona skarżąca: Reliance Industries Ltd (Bombay, Indie) [przedstawiciele: I. MacVay, S. Ahmed, solicitors]

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 1 grudnia 2005 r. zawiadamiającej o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków wyrównawczych mających zastosowanie do przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzącego m. in. z Indii oraz o wszczęciu przeglądu wygaśnięcia środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Indii, Indonezji, Republiki Korei, Malezji, Tajwanu i Tajlandii oraz częściowego przeglądu okresowego środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu niektórych rodzajów politereftalanu etylenu pochodzących z Republiki Korei i Tajwanu (¹),